

SVET EVROPE
EVROPSKO SODIŠČE ZA ČLOVEKOVE PRAVICE

TRETJA SEKCIJA

ZADEVA GORENJAK V. SLOVENIJA
(Pritožba št. 77819/01)

SODBA

STRASBOURG

30. marec 2006

Ta sodba bo postala dokončna pod pogoji iz drugega odstavka 44. člena Konvencije. Mogoče je, da bo na njej opravljena uredniška redakcija.

V zadevi Gorenjak v. Slovenija

je Evropsko sodišče za človekove pravice (tretja sekcija) v senatu, ki so ga sestavljali:

gospod J. HEDIGAN, *Predsednik senata*

gospod B.M. ZUPANČIČ,

gospod L. CAFLISCH,

gospa M. TSATSA-NIKOLOVSKA,

gospod E. MYJER,

gospod DAVID THÓR BJÖRGVINSSON,

gospa I. ZIEMELE, *sodniki*,

in gospod V. BERGER, *sodni tajnik*,

po posvetovanju za zaprtimi vrati 9. marca 2006

izreklo naslednjo sodbo, ki je bila sprejeta istega dne:

POSTOPEK

Zadeva je bila sprožena s pritožbo (št. 77819/01) proti Republiki Sloveniji, ki jo je pri Sodišču na podlagi 34. člena Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljevanju: Konvencija) 21. novembra 2001 vložila slovenska državljanka gospa Ana Gorenjak (v nadaljevanju: pritožnica).

1. Pritožnico so zastopali odvetniki iz odvetniške pisarne Verstovšek. Slovensko vlado (v nadaljevanju: Vlada) je zastopal njen zastopnik gospod L. Bembič, generalni državni pravobranilec.
2. Pritožnica je na podlagi prvega odstavka 6. člena Konvencije zatrjevala, da je bilo trajanje postopka pred domačimi sodišči, v katerih je bila udeležena kot stranka, predolgo. Navajala je tudi pomanjkanje učinkovitega domačega pravnega sredstva v zvezi s predolгим trajanjem sodnega postopka (13. člen Konvencije).
3. Dne 16. septembra 2003 je Sodišče odločilo, da o pritožbi glede dolgega trajanja postopka in glede pomanjkanja učinkovitih pravnih sredstev v zvezi s tem obvesti Vlado. V skladu s tretjim odstavkom 29. člena Konvencije je odločilo, da hkrati odloči o dopustnosti pritožbe in o utemeljenosti zadeve.

DEJSTVA

4. Pritožnica je bila rojena leta 1955 in živi v Velenju.
5. Pritožnica se je 15. decembra 1996 poškodovala v nesreči pri delu.
6. Dne 3. januarja 1997 pritožnica proti svojemu delodajalcu G vložila tožbo pri Okrožnem sodišču v Celju in zahtevala odškodnino v višini 3.320.317 SIT (približno 13.840 EUR (eurov)) za utrpele poškodbe.

Med 14. decembrom 1998 in 10. februarjem 2000 je pritožnica vložila tri pripravljalne spise.

Med 20. novembrom 1998 in 23. junijem 1998 je pritožnica trikrat prosila, da se določi narok za obravnavo.

Od štirih narokov med 20. novembrom 1998 in 25. februarjem 2000, ni bil noben preložen na željo pritožnice.

Med postopkom je sodišče določilo izvedenca medicinske stroke. Sodišče je od določenega izvedenca pridobilo tudi dodatno izvedensko mnenje.

Med postopkom je bil sodnik, ki mu je bila zadeva dodeljena imenovan za sodnika na višje sodišče, zato je bila zadeva dodeljena drugemu sodniku.

Na zadnji obravnavi je sodišče odločilo, da bo sodbo izdalo pisno. Sodba, ki je deloma ugodila zahtevku pritožnice, je bila pritožnici vročena 8. maja 2000.

7. Dne 12. maja 2000 se je pritožnica pritožila na Višje sodišče v Celju. G se je tudi pritožil.

Dne 4. oktobra 2001 je sodišče deloma ugodilo obema zahtevkoma in je znižalo višino dosojene odškodnine.

Odločba je bila pritožnici vročena 6. novembra 2001.

Dne 27. februarja 2002 je sodišče izdalo odločbo v zvezi s sodnimi stroški G-ja, ki jih v odločbi ni upoštevalo.

8. Dne 21. novembra 2001 je pritožnica vložila revizijo na Vrhovno sodišče. Zahtevala je tudi izločitev sodnika na Vrhovnem sodišču, kar je sodišče zavrnilo 10. junija 2002.

Dne 8. januarja 2003 je sodišče deloma ugodilo zahtevku pritožnice.

Odločba je bila pritožnici vročena 6. marca 2003.

PRAVO

I. ZATRJEVANA KRŠITEV PRVEGA ODSTAVKA 6. IN 13. ČLENA KONVENCIJE

9. Pritožnica se je pritožila zaradi nerazumno dolgega trajanja postopka. Sklicevala se je na prvi odstavek 6. člena Konvencije, ki določa:

»Vsakdo ima pravico, da o njegovih civilnih pravicah in obveznostih ... v razumnem roku odloča ... sodišče.«

10. Vsebinsko je pritožnica nadalje navajala, da pravna sredstva, ki so v Sloveniji na voljo za pospešitev nerazumno dolgih sodnih postopkov, niso učinkovita. 13. člen Konvencije določa da:

»Vsakdo, čigar pravice in svoboščine, zajamčene s to Konvencijo, so kršene, ima pravico do učinkovitih pravnih sredstev pred domačimi oblastmi, in to tudi, če je kršitev storila uradna oseba pri opravljanju uradne dolžnosti.«

A. Dopustnost

11. Vlada se je sklicevala na to, da niso bila izčrpana domača pravna sredstva.

12. Pritožnica je izpodbijala to navedbo in trdila, da pravna sredstva, ki so bila na voljo, niso bila učinkovita.

13. Sodišče ugotavlja, da je obravnavana pritožba podobna zadevam *Belinger in Lukenda* (*Belinger v. Slovenija* (odl.), št. 42320/98, 2. oktober 2001, in *Lukenda v. Slovenija*, št. 23032/02, 6. oktober 2005). V omenjenih zadevah je Sodišče zavrnilo ugovor Vlade o neizčrpanju domačih pravnih sredstev, saj je ugotovilo, da pravna sredstva, ki jih je pritožnik imel na voljo, niso bila učinkovita. Sodišče opozarja na ugotovitve v zadevi *Lukenda*, da predstavlja kršitev pravice do sojenja v razumnem roku sistemski problem, ki izhaja iz neustrezne zakonodaje in neučinkovitega delovanja sodnega sistema.

14. Kar se tiče obravnavane zadeve, Sodišče ugotavlja, da Vlada ni predložila nobenih prepričljivih dokazov, zaradi katerih bi moralo Sodišče to zadevo obravnavati drugače od uveljavljene sodne prakse.

15. Sodišče nadalje ugotavlja, da pritožba ni očitno neutemeljena v smislu tretjega odstavka 35. člena Konvencije. Prav tako ni nedopustna iz katerih koli drugih razlogov. Zato je pritožbo razglasilo za dopustno.

B. Utemeljenost

1. Prvi odstavek 6. člena

16. Obdobje, ki ga je potrebno upoštevati se je začelo 3. januarja 1997, na dan, ko je pritožnica vložila pritožbo pri Okrožnem sodišču v Celju in se je končalo 6. marca 2003, na dan, ko je bila pritožnici vročena odločba Vrhovnega sodišča. Upoštevano obdobje torej traja približno šest let in dva meseca na treh stopnjah sojenja.

17. Sodišče ponovno poudarja, da je treba razumnost trajanja postopka ocenjevati glede na okoliščine zadeve in ob upoštevanju naslednjih meril: zapletenosti zadeve, ravnanja pritožnice in vpletenih oblasti ter presoje, kolikšen je bil pomen sporne zadeve za pritožnico (gl. med drugim *Frydlender v. Francija* [GC], št. 30979/96, odstavek 43, ESČP 2000-VII).

18. Po proučitvi vsega predloženega gradiva in ob upoštevanju uveljavljene sodne prakse je Sodišče prišlo do zaključka, da je bilo trajanje postopka v obravnavani zadevi predolgo in ni izpolnilo zahteve po pravici do sojenja v razumnem roku.

Prišlo je torej do kršitve prvega odstavka 6. člena.

2. 13. Člen

19. Sodišče ponovno poudarja, da 13. člen Konvencije zahteva, da se zagotovi učinkovito pravno sredstvo pred domačimi oblastmi za zatrjevano kršitev zahteve po sojenju v razumnem roku iz prvega odstavka 6. člena (gl. *Kudła v. Poljska* [GC], št. 30210/96, odstavek 156, ESČP 2000-XI). Sodišče ugotavlja, da je navedbe in trditve Vlade zavrnilo že v prejšnjih zadevah (gl. *Lukenda*, naveden zgoraj) in ne vidi razloga, da bi v obravnavani zadevi prišlo do drugačnega zaključka.

20. Zato Sodišče meni, da je v obravnavani zadevi prišlo do kršitve 13. člena zaradi pomanjkanja pravnega sredstva v domačem pravu, s katerim bi pritožnica mogla pridobiti odločbo, na podlagi katere bi lahko uveljavljala svojo pravico do sojenja v razumnem roku, kot to določa prvi odstavek 6. člena.

II. UPORABA 41. ČLENA KONVENCIJE

21. 41. člen Konvencije določa, da:

»Če Sodišče ugotovi, da je prišlo do kršitve Konvencije ali njenih protokolov, in če notranje pravo visoke pogodbenice dovoljuje le delno zadoščenje, Sodišče oškodovani stranki, če je potrebno, nakloni pravično zadoščenje.«

A. Škoda

22. Pritožnica je zahtevala 10.000 EUR (eurov) za nepremoženjsko škodo.

23. Vlada je zahtevku oporekala.

24. Sodišče ocenjuje, da je pritožnica gotovo utrpela nepremoženjsko škodo. Po prostem preudarku ji po tej postavki Sodišče prisojajo odškodnino v višini 1.200 EUR (eurov).

B. Stroški

25. Pritožnica je zahtevala tudi približno 1.180 EUR (eurov) za stroške postopka pred Sodiščem.

26. Vlada je zahtevku oporekala po višini.

27. V skladu s sodno prakso Sodišča je pritožnica upravičena do povrnitve stroškov le, če dokaže, da so dejansko nastali, da so bili potrebni in da so razumno visoki. Sodišče ugotavlja, da so odvetniki pritožnice, ki so zastopali tudi pritožnika v zadevi Lukenda (navedeni zgoraj), vložili približno 400 pritožb, ki so, razen dejstev, praktično enake kot obravnavana. Zato Sodišče v obravnavani zadevi ob upoštevanju podatkov, s katerimi razpolaga, in na podlagi prej navedenih meril ocenjuje, da je pritožnici razumno prisoditi znesek 1.000 EUR (eurov) za stroške postopka pred Sodiščem.

C. Zamudne obresti

28. Sodišče ocenjuje, da je primerno, da se zamudne obresti obračunajo po mejni posojilni obrestni meri Evropske centralne banke, kateri se dodajo tri odstotne točke.

IZ TEH RAZLOGOV SODIŠČE SOGLASNO

1. razglašaja, da je pritožba dopustna;
2. razsoja, da je prišlo do kršitve prvega odstavka 6. člena Konvencije;

3. *razsoja*, da je prišlo do kršitve 13. člena Konvencije;
4. *razsoja*,
  - (a) da mora tožena država v treh mesecih od dne, ko postane sodba pravnomočna v skladu z drugim odstavkom 44. člena Konvencije, plačati pritožnici 1.200 EUR (tisoč dvesto eurov) za nepremoženjsko škodo in 1.000 EUR (tisoč eurov) za stroške postopka, zvišano za morebitni davek;
  - (b) da se po izteku omenjenih treh mesecev in do plačila, na navedene zneske obračunajo linearne obresti po stopnji, ki je enaka mejni posojilni obrestni meri Evropske centralne banke, kateri se prištejejo tri odstotne točke;
5. *zavrne* v preostalem delu zahtevek pritožnice po pravičnem zadoščenju.

Spisano v angleščini in notificirano v pisni obliki 30. marca 2006 v skladu z drugim in tretjim odstavkom 77. člena Poslovnika Sodišča.

Vincent BERGER
Sodni tajnik

John HEDIGAN
Predsednik senata